

กัลยาณี ธรรมจารีย์. (2553). รูปแบบการบริหารการท่องเที่ยงเพื่อการเรียนรู้สู่การพัฒนา
การท่องเที่ยวท้องถิ่นแบบยั่งยืนของจังหวัดศรีสะเกษ. วิทยานิพนธ์ ศษ.ค.
(การบริหารการศึกษา). นครราชสีมา : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล.
คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ ดร.วิเชียร ชิวพิมาย
ศาสตราจารย์ ดร.สำเริง บุญเรืองรัตน์
พลเรือตรีหญิง ดร.สุภัทรา เอื้อวงศ์

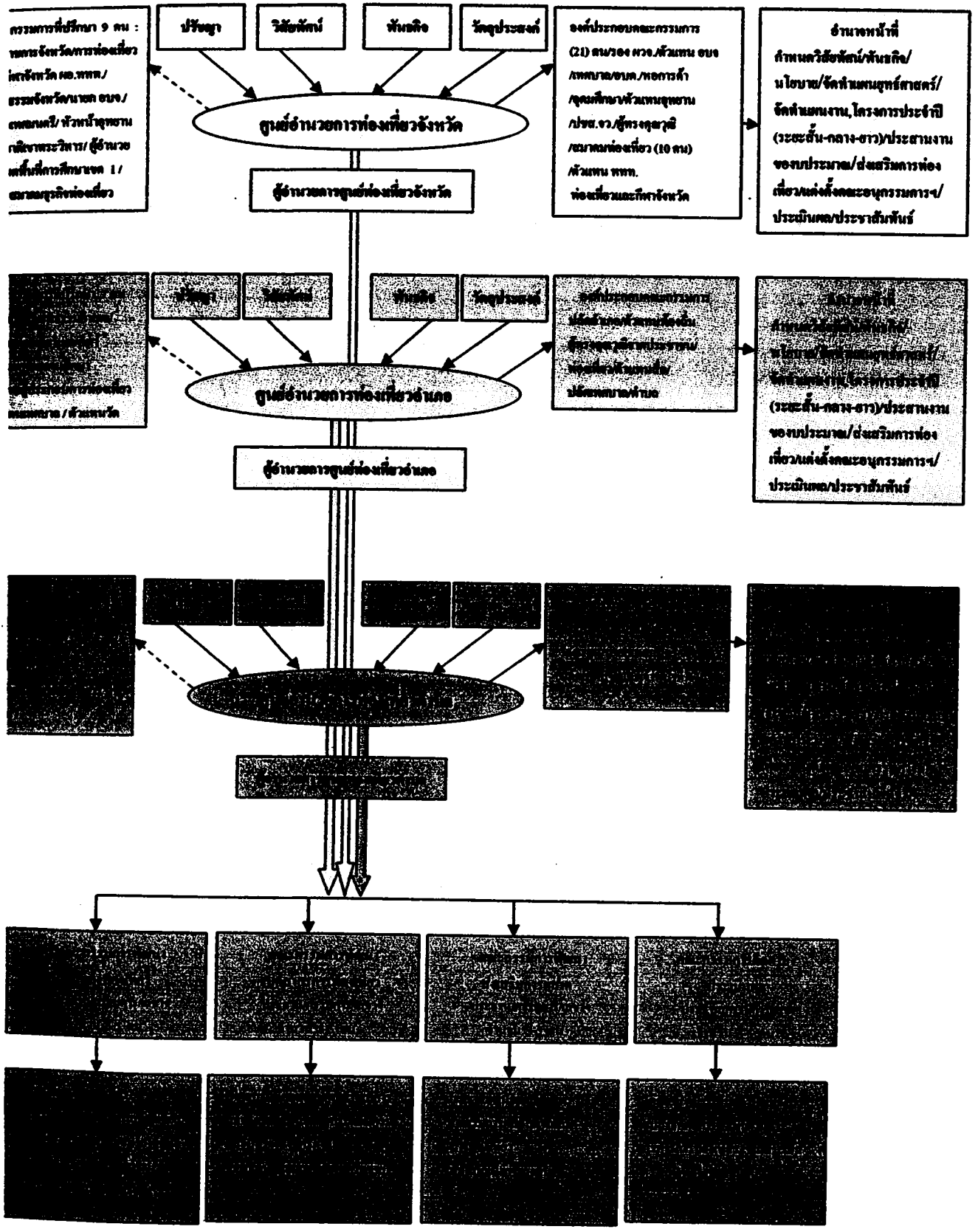
บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารการท่องเที่ยงของ
จังหวัดศรีสะเกษและพัฒนารูปแบบการบริหารการท่องเที่ยงเพื่อการเรียนรู้สู่พัฒนาการ
ท่องเที่ยงท้องถิ่นแบบยั่งยืนของจังหวัดศรีสะเกษ วิธีการดำเนินการวิจัยมี 5 ขั้นตอน
ประกอบด้วย 1) การศึกษาวิเคราะห์เอกสารแผนพัฒนาจังหวัด นโยบายการบริหารการท่องเที่ยง
ของผู้ว่าราชการจังหวัดศรีสะเกษตั้งแต่ปี 2533 - 2553 และรายงานการประชุมเกี่ยวกับยุทธศาสตร์
การพัฒนาการท่องเที่ยงของจังหวัดศรีสะเกษ รายงานการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและขีด
สมรรถนะ (SWOT) จังหวัดศรีสะเกษ วิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) เพื่อให้เห็นความเป็นมา
ของการบริหารพัฒนาการท่องเที่ยงของจังหวัดศรีสะเกษและกำหนดกรอบแนวคิดให้สอดคล้องกับ
วัตถุประสงค์ของการพัฒนารูปแบบสมมุติฐานที่ต้องการพัฒนาให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น
2) สัมภาษณ์เจาะลึกผู้ทรงคุณวุฒิที่เลือกแบบเจาะจงจำนวน 8 คน จากผู้ที่มีความรู้ความสามารถ
และเชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารการท่องเที่ยงของจังหวัด แล้วนำข้อมูลที่
สังเคราะห์ได้จากการสัมภาษณ์เจาะลึกไปปรับปรุงรูปแบบสมมุติฐานที่ตั้งไว้ 3) การยืนยันรูปแบบ
โดยการจัดประชุมสนทนากลุ่มเข้มข้นเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 17 คนตรวจสอบยืนยันความ
ถูกต้องของรูปแบบตามสมมุติฐานและปรับปรุงรูปแบบการบริหารการท่องเที่ยงเพื่อการเรียนรู้สู่
การพัฒนาการท่องเที่ยงท้องถิ่นแบบยั่งยืนของจังหวัดศรีสะเกษให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น 4) นำรูปแบบที่
ได้รับการตรวจสอบยืนยันความถูกต้อง ความเหมาะสม สามารถนำไปปฏิบัติได้และมีประโยชน์
จากผู้เชี่ยวชาญในขั้นตอนที่ 3 ไปทดลองปฏิบัติการบริหารจริงตามรูปแบบที่ตำบลสระกำแพง
ใหญ่ อำเภออุทุมพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ โดยการเลือกตั้งกรรมการบริหารจากชาวบ้านใน
ชุมชน ผู้อำนวยการโรงเรียน ปลัดเทศบาลและเจ้าหน้าที่เทศบาลตำบลสระกำแพงใหญ่รวม 14
คน เลือกอาสาสมัครจากชาวบ้านในชุมชนเพื่ออบรมหลักสูตรมัคคุเทศก์ท้องถิ่นจำนวน 20 คน
โดยทดสอบความรู้ก่อนและหลังการอบรม ผลการเปรียบเทียบพบว่าผู้เข้ารับการอบรมหลักสูตร

มัคคุเทศก์ท้องถิ่นได้รับความรู้ความเข้าใจในหลักการเป็นมัคคุเทศก์สูงกว่าก่อนได้รับการอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $\alpha = .01$ ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้เข้ารับการอบรมที่มีต่อหลักสูตรการฝึกอบรมพบว่าได้รับความรู้เกี่ยวกับการเป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่นมาก มีความมั่นใจว่าจะสามารถปฏิบัติหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่นได้ปานกลาง และมีความเห็นว่าวิทยากรมีความรู้ความสามารถในการอบรมอย่างมาก บรรยากาศในการอบรมดีมาก และผลการประเมินความพึงพอใจจากนักท่องเที่ยวจำนวน 32 คนที่มีต่อการปฏิบัติหน้าที่ของมัคคุเทศก์ท้องถิ่นที่ผ่านการอบรมหลักสูตรมัคคุเทศก์ท้องถิ่นพบว่านักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อการปฏิบัติหน้าที่ของมัคคุเทศก์ท้องถิ่นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.54$) และเมื่อสิ้นสุดการทดลองบริหารตามรูปแบบคณะกรรมการบริหารมีความเห็นว่ารูปแบบที่นำมาทดลองนี้เป็นรูปแบบที่มีความเหมาะสมมาก ชุมชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมอย่างมากในการบริหาร ชุมชนได้เรียนรู้ร่วมกันกับนักท่องเที่ยวอย่างมาก สามารถพัฒนาอาชีพและอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวได้อย่างมีประโยชน์ รูปแบบนี้จึงสามารถดำเนินการบริหารได้ตลอดไป 5) ปรับปรุงรูปแบบจากข้อมูลที่ได้จากการทดลองในขั้นที่ 4 เป็นครั้งสุดท้ายนำมาเขียนรายงานผลการวิจัย

ผลการวิจัยรูปแบบการบริหารการท่องเที่ยวเพื่อการเรียนรู้สู่การพัฒนาการท่องเที่ยวท้องถิ่นแบบยั่งยืนของจังหวัดศรีสะเกษที่พัฒนาได้ พบว่าเป็นรูปแบบที่มีความสมบูรณ์ถูกต้องเหมาะสม ปฏิบัติได้และมีประโยชน์ ชุมชนได้เรียนรู้ร่วมกับนักท่องเที่ยวอย่างมาก สามารถพัฒนาอาชีพและอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืนได้

โครงสร้างการบริหารการท่องเที่ยวเพื่อการเรียนรู้สู่การพัฒนาการท่องเที่ยวท้องถิ่นแบบยั่งยืนของจังหวัดศรีสะเกษมี 3 ระดับ คือระดับจังหวัด ระดับอำเภอ และระดับตำบล ตามโครงสร้างรูปแบบดังนี้

แบบการบริหารการท้องที่เพื่อการเรียนรู้สู่การพัฒนาการท้องที่ท้องถิ่นแบบยั่งยืนของจังหวัดศรีสะเกษ

**A MODEL OF LEARNING-BASED SUSTAINABLE TOURISM
ADMINISTRATION OF SISAKET PROVINCE**

ABSTRACT

BY

KALYANEE THAMJAREE

**Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Doctor of Philosophy Degree in Educational Administration
at Vongchavalitkul University**

May 2010

All rights reserved by Vongchavalitkul University

Kalyanee Thamjaree. (2010). A model for learning- based sustainable tourism administration of Sisaket province. Doctor of Philosophy (Educational Administration)

Nakhon Ratchasima : Faculty of Education, Vongchavalitkul University.

Dissertation Advisory Committees : Assoc. Prof. Dr. Vichien Chiwapimai

Prof. Dr. Samreng Boonruangrutana

R.Adm. Dr. Supathra Urwongse WRTN

ABSTRACT

The purpose of this research was to study the conditions and problems of tourism management of Sisaket province to develop a model for learning-based sustainable tourism administration of Sisaket province.

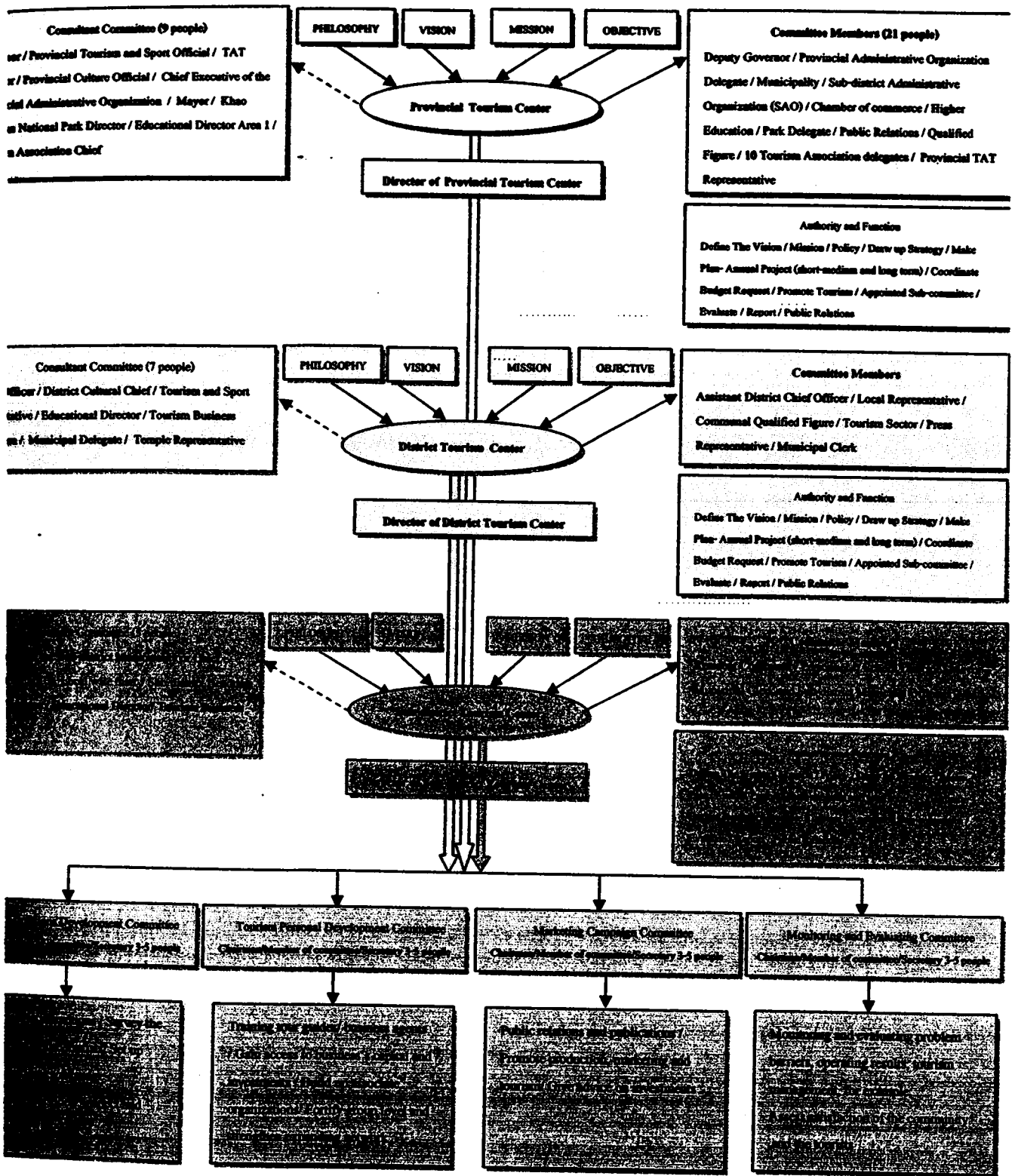
Method of the research comprises five steps:

- 1) Studied and analyzed the provincial development plan, Sisaket governor's tourism management policy from 1990 to 2010, Sisaket province's conference reports concerning tourism development strategies and Sisaket province's SWOT analysis reports. Drawn together the data was subjected to the content analysis technique to comprehend the conditions of Sisaket tourism management and to define the conceptual framework in accordance with the hypothetical model.
- 2) Conducted in-depth interviews of eight specific public figures with knowledge and expertise regarding Sisaket tourism management. Synthesized data from in-depth interviews to bolster the hypothetical model.
- 3) Arranged intensive group discussions whereby seventeen specialists scrutinized the hypothetical model to verify its validity and reliability and then revised upon the model of learning based sustainable tourism administration of Sisaket province towards more complete in details.
- 4) Implemented the complete model which had been reliably validated by the specialists from step no. 3) for its accuracy, suitability, and can be put into practice beneficially in Srakampaengyai, Uthoompompisai district, Sisaket province. The experiment's management encompassed fourteen elected administrative

committees including resident community personnel, a school director, sub-district municipal officials and Srakampaengyai sub-district municipal clerk. Tested for previous knowledge, the twenty community volunteers selected for a local tour guide training course proved their perceptivity perked up after training. Comparison results showed that graduated trainees increased their knowledge and understanding in tour guide principle with statistical significance level of $\alpha = 0.1$. Satisfactory evaluation of the graduates suggested that all trainees gained much knowledge and had modest confidence in practicing as local tour guides; they also expressed gratification concerning their proficient trainers and the pleasant ambience of the course. Satisfactory evaluation of thirty-two tourists towards their local tour guides resulted at high level ($\bar{X} = 3.54$). At the end of the experiment the administrative committees concluded that a model was very suitable and local community had learned much through participation in the administration. It furthered communal caring alongside the tourists, maintained enriching livelihoods and upheld conservation of tourist attractions beneficially; in as much this model can continue to proceed indefinitely.

- 5) Made the final adjustments from the trial experiment in step no. 4) and wrote the research conclusions.

Research results for learning-based sustainable tourism administration of Sisaket province revealed a matured model was accurate, appropriate and can be put into practice beneficially henceforth allowing the local community to greatly enhance a mutual awareness in tandem with the tourists. Livelihood improvements and conservation of tourism resources therefore progress toward sustainability as the following model :

MODEL FOR LEARNING - BASED SUSTAINABLE TOURISM ADMINISTRATION OF SISAKET PROVINCE